

ŽIVOT

FARNOSTÍ

Ročník XIII.

BŘEZEN 2019

č. 3

Společný zpravodaj farností Újezd a Horní Lhota. Vydává farní úřad pro potřebu svých farníků

Postní doba je duchovním bojem

Ježíš jde na poušť. Nepotřebuje obrácení, ale musí jako člověk projít touto zkouškou

První neděli postní poukazuje evangelium na témata pokušení, obrácení a dobré zvěsti. Evangelista Marek píše: „*Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana*“ (Mk 1,12-13). Ježíš jde na poušť, aby se připravil na svoje poslání ve světě. Nepotřebuje

obrácení, ale musí jako člověk projít touto zkouškou jednak kvůli Sobě, aby splnil vůli Otce, a jednak kvůli nám, abychom obdrželi milost přemoci pokušení.

Čelit Zlému pomocí modlitby

Tato příprava spočívá v boji proti duchu zla, tzn. proti ďáblu. Také pro nás je postní doba duchovním „zápasem“, duchovním bojem. Jsme povoláni čelit Zlému pomocí modlitby, abychom jej byli s Boží pomocí schopni přemáhat ve svém každodenním životě. Víme, že zlo je, bohužel, činné v našem bytí i kolem nás, kde se projevuje násilím, odmítáním druhého, uzavřeností, válkami a nespravedlností. To všechno jsou skutky Zlého, zla.

Nikdy nejsme dostatečně orientováni směrem k Bohu

Hned po pokušeních na poušti začíná Ježíš hlásat evangelium, tedy dobrou zvěst, která vyžaduje od člověka obrácení a víru. Říká: „*Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království*“ a potom nabádá: „*Obratťe se a věřte evangeliu*“ (v.15), to znamená věřte této dobré zprávě, že se přiblížilo Boží království. Ve svém životě potřebujeme obrácení neustále, každý den, a církev nás vybízí, abychom se za to modlili. Nikdy totiž nejsme dostatečně orientováni směrem k Bohu a svoji mysl a srdce musíme neustále směřovat k Němu. K tomu je třeba odvahy odmítnout všechno to, co nás odvádí z cesty, totiž podvržené hodnoty, které nás matou a lstivě vtahují do našeho sobectví. Máme naopak důvěřovat Pánu, Jeho dobrotě a plánu, který má Jeho láska s každým z nás. Postní doba je časem pokání. Ano, ale nikoli dobou smutku! Je časem pokání, není časem smutku, zármutku. Je to radostné a seriózní úsilí, abychom se svlékli ze svého sobectví, ze starého člověka, a obnovili se podle milosti svého křtu.

Jedině Bůh nám může darovat pravé štěstí

Jedině Bůh nám může darovat pravé štěstí. Marné je ztrácet čas a hledat je jinde: v bohatstvích, rozkoších, moci, kariéře... Boží království je realizací všech našich tužeb, protože je současně spásou člověka i slávou Boha. Tuto první neděli postní jsme povoláni vyslyšet a přijmout tuto Ježíšovu výzvu k obrácení a víře v evangelium. Jsme vybízeni vydat se na usilovnou pouť k Velikonocům, abychom stále více přijímali milost od Boha, který chce proměnit svět v království spravedlnosti, pokoje a bratrství.

Nejsvětější Maria ať nám pomůže žít tuto postní dobu ve věrnosti Božím Slovu a v ustavičné modlitbě, jako to činil Ježíš na poušti. Není to nemožné! Jde o to prožívat každý den s přáním přijmout lásku, která přichází od Boha a chce proměnit náš život i celý svět.

Papež František

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Úmysl všeobecný: Bude vyhlášen později

Úmysl misijní: Za uznání práv křesťanských společenství. Za křesťanská společenství, zejména ta, která jsou vystavena pronásledování, aby zakoušela Kristovu blízkost a jejich práva byla uznána.

Úmysl národní: Ať dokážeme milovat bližního po vzoru lásky Boží, která je ochotna obětovat se až do krajnosti.

Rozjímáním k úmyslům apoštolátu vydává Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova. V případě zájmu obraťte se na svého duchovního správce, který dostává pro farnost 10 kusů.

Z FARNÍCH MATRIK :

Do společenství víry byli skrze svátost křtu v měsíci únoru 2019 přijati:

Eliška Janušková	Dolní Lhota
Ema Janušková	Dolní Lhota
Rozálie Kozubíková	Slopné

Svou společnou cestu před Božím oltářem začali v měsíci únoru 2019:

16. února

Roman Januška	Dolní Lhota
Klára Janušková	Dolní Lhota

V měsíci únoru 2019 odešli na věčnost a byli pohřbeni:

1. února

Helena Máčalová **69 let**
Zlín

23. února

Františka Vlčková **91 let**
Drnovice 8

GODZONE

(periodické okénko pro mladé)

Akce na měsíc březen

- 1. březen Večer chval Valašské Klobouky (17.45)
- 2. březen Večer chval Újezd (18.00)
- 15. březen Večer chval Dolní Lhota (17.30)
- 15. březen Mládežnická mše Valašské Klobouky (20.00)
- 16. březen Večer chval Brumov (17.00)
- 22. březen Mládežnická mše Valašské Klobouky (20.00)
- 23. březen Večer chval Slavičín (19.00)
- 2. 3 – 31. 4 Putování kříže

Svatí z kalendáře

sv. Matylda

Připomínka	14. března,
Postavení:	královna
Úmrtí:	968
Atributy:	almužny, královské
roucho, model kostela	

Patří mezi nejznámější světky, i když historicky zaručených informací je málo. Byla hrabčicí dcerou Saského Dětricha z Ringelheimu. Narodila se v Engernu kolem r. 895. Mládí prožila v Herfordském klášteře ve Vestfálsku, kde byla vychovávána pod dohledem své babičky, rovněž Matyldy, která tam byla abatyší. Osvojila si zbožnost a ctnosti potřebné pro další život. Roku 913 se vdala za Jindřicha, syna Saského vévody Oty. Jako svatební dar jí bylo připsáno město Valhausen s příslušenstvím.

O šest let později byl její manžel Jindřich I. Ptáčník povýšen na krále Německa. Matylda mírnila a zušlechťovala jeho drsnou a panovačnou povahu a svou zbožností, tichostí a láskou se zasloužila o krásné manželství, ve kterém měla tři syny: Otu, Jindřicha a Bruna, který se stal r. 953 kolínským arcibiskupem a dceru Gerbergu. Některé životopisy se zmiňují o dvou dcerách.

Když Jindřich I. po 23letém manželství umíral, přede všemi chválil manželku a děkoval jí, že mu dávala moudré rady, krotila jeho hněvivost, odvracela od nespravedlnosti a učila ho milosrdenství. Děkoval i za výchovu dětí a všechny

svěřoval Bohu. Po jeho smrti hned za něj Matylda nechala sloužit mši svatou, a když se pak její synové začínali dohadovat o královskou důstojnost, řekla jim: „*Podívejte se na svého otce a pamatujte, že všechna lidská sláva je pomíjivá.*“

Jednu chybu ve výchově přece jen Matylda udělala. Byla více nakloněna synu Jindřichovi, jemu přála i trůn, ač na něj byl povolán prvorozený Ota. Ta náklonnost měla zlé následky. Po korunovaci Oty v Cáchách Jindřich proti němu vyvolal povstání, které bylo po bojích potlačeno. Nakonec se Matyldě za pomoci modliteb podařilo je smířit, ale popuzování dvořany se stali zaujatými proti ní. Matylda dosud měla volnou ruku ke skutkům milosrdenství a pro štědré dary církvi. Dvořané však na ni žalovali, že mnoho majetku rozdávala chudým a klášterům. Načež smíření synové jí odňali její statky a Matylda, zarmoucená nevděkem, se odebrala do svého rodiště, aby tam v ústraní žila v chudobě a pokoře. Křivdu překonávala s klidem a tichostí, zlobu přemáhala mlčky a modlitbou. Zůstala laskavou s vědomím, jak je snadné rozdmýchat malý plamen hněvu ve zkázonosný oheň větších hříchů. Dávala tak dobrý příklad.

Král Ota poznal, že se s matkou odstěhovalo i Boží požehnání a slyšel výzvy, aby ji povolal zpět. Uznal tedy svou chybu a vypravil k ní poselstvo, aby se s ním vrátila nazpět. S bratrem Jindřichem pak jí jel naproti, poklekli před ní a poprosili o odpuštění. Ona je objala s pláčem a řekla, že kdyby si té zkoušky nezasloužila pro svou hříšnost, Bůh by ji nedopustil. Nadále pak žila se syny v lásce a ve svornosti. Roku 955 zemřel její syn Jindřich a ona světu znovu úplně odumřela, bez přestání se modlila a horlivě konala skutky křesťanské lásky. Ve všední dny pilně konala ruční práce, aby, jak říkala, nejedla chleba nadarmo. Ve svátcích četla nábožné knihy. Díky příspěvku manžela i syna založila několik klášterů. Největší zájem a péči věnovala klášteru v Quedlinburgu, kde byl pohřben její manžel a kde chtěla skončit i ona svou pozemskou pouť.

Se svým synem Otou I. se viděla naposled v r. 965, kdy se vracel z Říma a navštívil bratra Bruna v jeho arcibiskupském sídle. Tam se sešel i se svou sestrou, královnou francouzskou. Odtud Matylda Otu dovedla do svého nově založeného kláštera Nordhausenského, poblíž Erfurtu. Po mši svaté se rozloučili u klášterní brány a Matylda šla s vděčností políbit místo, kde se její syn modlil. Ten se o tom pak doslechl a matčina láska měla na něj významný vliv.

Matylda, předvídaje svou smrt, vrátila se do kláštera v Quedlinburgu v Anhaltsku a tam z rukou svého vnuka Viléma přijala svátost nemocných. Dala se položit na zem na žíněné roucho a svou hlavu na znamení pokání posypala popelem. Tak zesnula a byla pochována vedle svého manžela.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Jak důležité je vést děti k ctinostem potřebným pro život a žádnému nenadržovat. Kdo má doma děti ať je jeho předsevzetím na to pamatovat. Patřím-li k ostatním, budu se modlit za výchovu v druhých rodinách. Je to potřebné pro celou církev a celý svět.

Bože, ty jsi dal své služebnici Matyldě správné poznání a naplnil ji svou láskou; prosíme Tě: naplň těmito svými dary i nás, abychom Ti sloužili s upřímným srdcem jako ona a vydávali o Tobě svědectví svou vírou i životem. Skrze Tvého Syna Ježíše

Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

Duchovní injekce

Život je drsný. A je třeba s tím počítat.

Když jsem byl malý, měli jsme starého souseda, který se jmenoval doktor Gibbs. Vypadal úplně jinak než všichni lékaři, co jsem kdy poznal. Pokaždé, když jsem ho viděl, měl oblečenou džínovou kombinézu a na hlavě slamák se zeleným plastickým kšiltem. Hodně se usmíval; byl to úsměv, jenž se hodil k jeho klobouku – starý, pokrivený a obnošený. Nikdy na nás nekřičel, že si hrajeme na jeho zahradě. Pamatuju si ho jako člověka, který byl mnohem milejší, než dané okolnosti vyžadovaly. Když doktor Gibbs zrovna nezachraňoval životy, vysazoval stromy. Jeho dům totiž trůnil na velkém pozemku a jeho životním cílem bylo proměnit ho v les. Ten dobrý lékař měl pár svérázných teorií ohledně pěstování rostlin. Pocházel ze zahradnické školy, jež se řídí heslem "škoda každé rány, která padne vedle".

Nikdy své nově vysazené stromky nezaléval, což zcela odporovalo konvenční moudrosti. Jednou jsem se ho zeptal, proč. Řekl, že zalévání rostliny kazí, a pokud je zaléváte, každá následující generace stromů bude vždy o něco slabší. Takže se s nimi nesmíte mazlit a ty neuživé musíte co nejdřív odstranit. Mluvil o tom, jak zalévání stromů vede k mělkým kořenům a jak stromy, které nikdo nezalévá, musí při hledání vláhy prorůstat svými kořeny hluboko do země. Pochopil jsem ho tak, že bychom si měli hlubokých kořenů vážit. Takže své stromky nikdy nezaléval. Zasadil doubek, a místo aby ho každé ráno zalil, praštil do něj srolovanými novinami. Plesk! Bouch! Prásk! Zeptal jsem se ho, proč to dělá, a on mi odpověděl, že proto, aby mu strom začal věnovat pozornost. Doktor Gibbs odešel na věčnou slávu pár let poté, co jsem opustil domov. Tu a tam jdu kolem jeho domu a dívám se na stromy, které jsem ho viděl sázet před nějakými pětadvaceti lety. Teď jsou silné jako skála. Velké a robustní. Tyhle stromy se ráno probudí, zabuší se pěstmi do hrudi a dají si černou kávu bez mléka.

Před několika lety jsem vysadil pár stromů. Celé léto jsem jim nosil vodu. Stříkal jsem je... Dva roky rozmazlování mi ale vynesly stromy, které čekají, že je někdo bude dnem i nocí obskakovat. Kdykoli zavane studený vítr, začnou se třást a drkotat větvemi. Padavky. S těmi stromy doktora Gibbse to je divné. Protivenství a strádání jim zřejmě prospěly tak, jak by to pohodlí a bezstarostnost nikdy nedokázaly.

Každý večer jdu před spaním zkontrolovat své dva syny. Stojím nad nimi a dívám se na jejich drobná tělíčka, na to, jak se uvnitř nich zvedá a klesá život. Často se za ně modlím. Většinou se modlím za to, aby měli snadný život. "Ušetři je utrpení, Pane." V poslední době si však myslím, že je načase, abych svou modlitbu změnil. Má to co dělat s nevyhnutelností studených větrů, které nám dokážou proniknout až do morku kostí. Vím, že se mé děti setkají s utrpením, a moje modlitby, aby se tak nestalo, jsou naivní. Vždycky někde vane studený vítr. Takže hodlám svou večerní modlitbu změnit. Protože život je drsný, ať už si to přejeme, či nikoli. Místo toho se budu

modlit, aby kořeny mých synů prorostly do hloubky a oni tím pádem mohli čerpat sílu ze skrytých zdrojů věčného Boha.

Příliš často se modlíme, abychom to v životě měli jednoduché, avšak tyto prosby bývají jen zřídkakdy vyslyšeny. To, za co se potřebujeme modlit, jsou kořeny sahající hluboko k Bohu, aby nás to - až se spustí déšť a zafouká vítr - od něj neodtrhlo a neodneslo někam pryč.

Převzato z www.vira.cz

Citát měsíce

Vpravdě se sluší nazvat mužností, když někdo sám nad sebou zvítězí, když přemůže hněv.

Sv. Ambrož

Objevy sociálních sítí

Wildflower Swetlush Prior

Není to tak dlouho, co jsem uvěřila v Otce. No dejme tomu, že už je to nějaký ten pátek. Dříve jsem byla úplně jiná. Moje srdce bylo rozlomené, bylo zraněné okolím, cítila jsem se **nemilovaná, nepřijatá, nepochopená.**

Malá ochutnávka ze Světlančiny stránky. Můžete se podívat na úžasný blog této slečny: wildflowerbreath.wordpress.com

Připravili Animátoři farností Újezd a Horní Lhota (Animix)

To nemám v popisu práce

Všichni máme příležitost využít svých schopností prokazovat druhým lásku, i když to přesahuje naše pracovní povinnosti.

Znám muže, který je povoláním učitel. Mnoho hodin navíc ale věnuje zdarma doučování méně nadaných dětí. Znám skupinu důchodkyň, které jedno dopoledne týdně vyrábějí deky pro bezdomovce. Znám ženu, která po večerech přepisuje manželovu disertační práci.

Své schopnosti pomáhat druhým uplatňujeme zpravidla doma. Vaříme, uklízíme, opravujeme počítač, sekáme trávu, měníme prasklé žárovky, to vše jsou způsoby, jak využít svých schopností, abychom dávali lásku svým životním partnerům, dětem, spolubydlícím či rodičům.

Znát svou vlastní hodnotu je důležité již proto, abychom mohli své obdarování využít ve prospěch druhých. Pokud chcete štědře zacházet se svými schopnostmi, musíte být přesvědčeni, že v tomto světě hrajete důležitou úlohu. Jste nezastupitelní. Druzí potřebují vaše schopnosti.

Pokud svými schopnostmi vyjadřujete lásku, stanete se sami milujícími lidmi, ale nadto pomáháte druhým, aby se i oni rozhodli pro lásku jako životní styl.

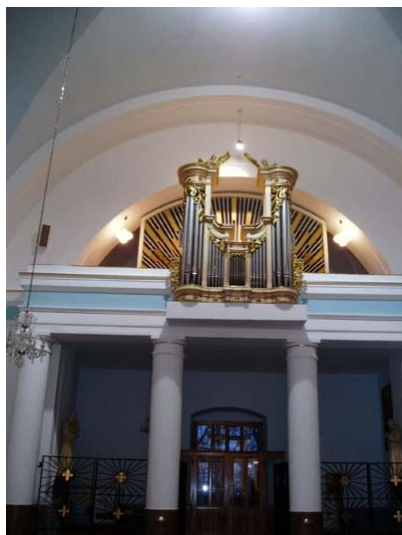

Převzato z knihy Lásky jako životní styl, Gary Chapman

Z kroniky farnosti Újezd u Valašských Klobouk 2003 – 2011

2003

Podle návrhu Ing. Plánského z Krnova byly postaveny v roce 1975 také dnešní **varhany**. Jsou dvoumanuálové, mají 19 rejstříků a 1 389 píšťal. Předchozí varhany byly rozebrány a bylo z nich použito 739 píšťal. Náklad na ně činil 600 000,- Kčs. Podle vyjádření odborníků jsou monumentálně znějící. Původní „pozitiv“ je cenný, památkově chráněný, a proto byl po úpravách ponechán. Pochází z konce 18. století.

Jedná se o ojedinělou kompozici v luisézním slohu. Dřevěná skříň je bíle natřená, řezby zlaceny. Je tvořena pěti různě vysokými díly, které jsou nahoře ukončeny profilovanou vlnicí se římsou. Zpředu jsou jednotlivé díly otevřeny a ozdobeny velmi pěknou řezbou. Po stranách jsou ještě boční křídla – řezby.

Ve vrcholu dvě sochy andělů s široce rozevřenými křídly.

V klenbě uprostřed chrámu je zavěšený veliký skleněný **lustr** s 24 skleněnými rameny, která jsou ukončena skleněnými miskami se zavěšenými skly – fazetami. V chrámové lodi visí také dalších 6 menších skleněných lustrů. Jsou šestiramenné, s miskovitými útvary a ozdobnými skly. Všechny byly do kostela pořízeny na začátku 80. let minulého století. Dva menší skleněné lustry jsou také na stropě

před kůrem u hlavního vchodu.

Pod obrazy křížové cesty jsou obyčejná dvouramenná nástěnná světla ze žlutého kovu a lisovaného skla válcovitého tvaru.

Tyto nástěnníky byly pořízeny v roce 1973. K většímu osvětlení kostela slouží také halogenové zářivky, umístěné hlavně v presbytáři.

2006

Po výmalbě kostela byla pořízena úsporná osvětlovací tělesa za cca 44 000,- Kč; 14 starých nástěnných světel pod obrazy křížové cesty bylo nahrazeno novými – skleněnými dvouramennými, které se mnohem více hodí ke skleněným lustrům, zavěšeným v klenbě kostela. Všechna stála 14 700,- Kč.

V presbytáři je umístěn **hlavní oltář – obětní stůl** – vyroben z dubového masívu. Stojí na dřevěném oltářním stupni. Podélně jsou v něm z obou stran 3 rovnoramenné kříže, mezi nimi dřevěné sloupky (rozm. 199 x 102 x 90 cm). Pochází z roku 1986, kdy nahradil původní obětní stůl mramorový, který zde stál jako první po zrušení klasického hlavního oltáře s retabulem (oltářní nástavec. K rozebrání mramorového oltáře došlo v roce 1974.

V kostele se momentálně nacházejí 3 boční oltáře: **Boční oltář sv. Anny**, který je umístěn podél pravé boční stěny, v přední části loďe. Je z tmavého dřeva, s bohatými zlacenými řezbami. Nad menzou je svatostánek, po jeho stranách boční křídla s řezbami. Nad nimi po stranách 2 sloupky s korintskou hlavicí; mezi nimi umístěno sousoší sv. Anny a Panny Marie. Po stranách ještě sochy sv. Cyrila a Metoděje. Celá oltářní architektura je završena trojúhelníkovým štítem se zlacenou řezbou a křížem ve vrcholu.

Boční oltář Panny Marie má podobnou architekturu. Je rovněž z tmavého dřeva se zlacenými řezbami. Nachází se naproti oltáře sv. Anny, tzn. podél levé boční stěny. Menza je ozdobena reliéfem Poslední večeře Páně (pocházejícím z kaple ve Vysokém Polí z roku 1780). Nad ní svatostánek s bočními křídly, zdobenými řezbami po stranách. Mezi dvěma sloupky s korintskými hlavicemi je barokní reliéf – milostný obraz Panny Marie Vysocké, který je zařazen mezi movité kulturní památky. Původně patřil k nejstaršímu vybavení kaple Navštívení Panny Marie ve Vysokém Polí. Datuje se kolem roku 1700. Nad ním oltářní obraz sv. Mikuláše. Původně sloužil tento oltář jako hlavní.

Poslední **boční oltář**, který je naproti bočnímu vchodu, se od dvou předchozích podstatně liší. Je mnohem jednodušší, ze světlého dubu. Menza je ozdobena kovovou hlavou Krista. V pozadí nad menzou je jednoduchý dubový štít ve tvaru kříže. Oltář je doplněn sochou Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. V menze tohoto oltáře je umístěn Boží hrob se sochou Krista, který se odkrývá o Velikonocích. O Vánocích je na něm rozložen betlém, tj. 35 plastových, ale velmi pěkně ztvárněných figur s betlémskou

krajinou v pozadí. Jeho autorem je J. Bařinka z Popova. Figurky o velikosti cca 30 – 40 cm byly zakoupeny v roce 1985.

Kromě obětního stolu se dále v kněžišti nachází **svatostánek**, který je zabudován do čelní zdi. Je obložen bílým mramorem, ozdoben zlacenými písmeny alfa a omega, zlacená dvířka s reliéfem s eucharistickými motivy. Svatostánek byl vybudován v roce 1974 podle návrhu Františka Peňáze.

2006

Nejvýznamnější změnou je však přebudování svatostánku, který ještě před nedávnem byl umístěný v čelní zdi presbytáře. Nyní stojí samostatně hned za obětním stolem. K původnímu svatostánku je přizděna menza o délce x metrů, obložená bílým mramorem. Po stranách ji zdobí dvě kamenné sochy adorujících andělů, předtím umístěných pod hlavním křížem v presbytáři. Až na pět mramorových stupňů a oltářní křídla nově upravený svatostánek pamětníkům nápadně připomíná mramorový oltář, který na tomto místě stával v letech 1947 – 1974.

Abak je rovněž vyroben z bílého mramoru a pevně zabudován.

S obětním stolem koresponduje **ambon, sedes a sedačky pro ministranty**. Vše bylo pořízeno v roce 1986 a vyrobeno z dubového dřeva. Ambon s obdélníkovým půdorysem a třemi dřevěnými stupni je ze tří stran uzavřený.

Z tohoto roku jsou i obě zpovědnice. Jsou rovněž z masivního dubu, trojdílné, přístupné ze dvou stran, uzavřené. Stojí podél bočních stěn, vzadu u vchodu.

O rok později – v roce 1987 byly zhotoveny dubové lavice, které jsou opatřeny sedačkami potaženými vínově červeným sametem.

Kamenná **křtitelnice** ve tvaru ciboria má dřevěné víko doplněné sousoším Křtu Páně. Po obvodu je ještě zdobena 4 hlavičkami andělků.

Nábytek do sakristie byl zakoupen v roce 1981 za 70 000,- Kčs (jsou to 3 šatní skříně, menší uzavřená skřínka a komoda se zásuvkami ve spodní a uzavřenými skřínkami v horní části).

Kovová pokladnička vzadu vedle kapličky Panny Marie Bolestné byla zazděná v roce 1985.

Pokračování příště

Musím se také ozvat!

V letošním roce uplyne 30 let od konce komunistické totality. Toto výročí se chystají soudruzi „oslatvit“ schválením zákona o zdanění církevních restitucí. Podle právníků by bylo zdanění církevních restitucí protiústavní. Bývalý soudce ústavního soudu Stanislav Balík by považoval toto zdanění za nemravný pokus, což by mělo být jasné každému studentovi právnické fakulty.

Nejedná se o příjem, ale jedná se o neúplnou náhradu škody části majetku, který byl znárodněn některým církvím a náboženským společnostem socialistickým režimem. Vyplácení ročních náhrad církvím skončí v roce 2043, čímž dojde zároveň k ukončení podpory církvím od státu. KSČM podmiňuje podporu vládě schválením tohoto zákona. Česká biskupská konference (ČBK) považuje otázku částečného majetkového narovnání za uzavřenou. Majetkové narovnání je pro stát výhodné. Nepotvrdily se domněnky o nadhodnocení finanční náhrady a další často opakované politické argumenty, které jsou užívány při snahách o změny v restitučním procesu. Právní, politické a ekonomické debaty nepřináší žádné nové podněty a argumenty. Vše již bylo řečeno a vyargumentováno.

Soudruh Miroslav Grebeníček, jehož otec jako bachař ve věznicí v Uherském Hradišti, mučil politické vězně elektrickým proudem (např. Pavla Hubačku z Dolních Bojanovic, kterého jsem osobně znal) „přispěl“ k podpoře zákona vydáním své knihy *Ve znamení kříže*. Generální sekretář ČBK P. Stanislav Příbyl napsal: Komunisté, kteří 40 let pronásledovali církev, mučili, věznili a internovali její představitele, ukradli všechnu církevní majetek, kostely a další církevní objekty, ze kterých se pod jejich správou staly ruiny, si dovoluji vydat knihu o církevních restitucích a škodlivosti církve, jejímž autorem je zrovna Miroslav Grebeníček. A na „křest“ knihy dorazí i ministr kultury za ČSSD. Respektuji svobodu projevu, ale tady se jedná o skutečnou nehoráznost. Z úcty ke všem pronásledovaným se musím ozvat!

Musím se také ozvat! Jako katolík, signatář Charty 77 a jako člen Konfederace politických vězňů ČR. Zdaněním církevních restitucí by se státu ročně vrátilo asi 380 milionů korun.

Když komunisté pořád chtějí přepočítávat tzv. církevní restituce, kolik miliard by měli zaplatit za zničené osudy, vraždy a věznění, internace a šikany stovek tisíců kněží, řeholníků, věřících laiků a jejich dětí, co nemohly studovat? Kolik miliard by měli komunisté vrátit za znárodněný průmysl, soukromé hospodářství, stroje zvířata pole a lesy? Kolik miliard by měli komunisté nahradit za čtyřicetileté nedozírné ekologické škody, které se do dneška nepodařilo odstranit? O kolik miliard přišel náš stát, útekem tisíců těch nejlepších lidí za hranice? Kolik miliard by měli splatit komunisté společnosti za 23 let sovětské okupace? Kolik miliard stálo vyzbrojení téměř třístatisícové armády za neúměrné mzdy důstojníků, estébáků, milicionářů a funkcionářů SSM? Kolik miliard by měli komunisté vrátit za 40 let využívání a ničení církevního majetku a za církevní turistiku? O kolik miliard přišel náš stát za vytěžení uranu, který putoval do SSSR, a kteří museli vytěžít naši lidé – političtí vězni? Kolik bilionů celkem by měli ...

Výňatek ze zákona č. 198/1993 Sb.: *...Komunistická strana Československa byla organizací zločinnou a zavrženou. Komunistický režim upíral občanům*

jakoukoliv možnost svodného vyjádření politické vůle, systematicky a trvale porušoval lidská práva, přičemž zvlášt' závažným způsobem utlačoval některé politické, sociální a náboženské skupiny občanů, porušoval základní zásady demokratického právního státu, používal k perzekuci občanů všech mocenských nástrojů, a to zejména popravoval, vraždil je a žalářoval je ve věznicích a táborech nucených prací, při vyšetřování a v době žalářování vůči nim používal brutální metody fyzického a psychického mučení a vystavování nelidským útrapám, zbavoval je svévolně majetku a porušoval jejich vlastnické práva, pro dosažení svých cílů neváhal páchat zločiny, umožňoval jejich beztrestné páchaní a poskytoval neoprávněné výhody těm, kteří se na zločinech a perzekucích podíleli... Celé znění najdete na stránkách: www.zakonyprolidi.cz

Církev nezničil ani římský císař Dioklecián, ani fašismus, nezničí ji ani žádní nepřátelé, i když církvi seberou všechny prostředky a zbourají všechny kostely. Jde o to, zda má církev vyvíjet sociální a zdravotní činnost nebo provozovat církevní školství. Nicméně jedna zásadní chyba se po roce 1989 stala: měl se totiž „znárodnit“ veškerý i nemovitý komunistický majetek a použít na odstranění škod, které komunistický režim způsobil. Voličům současných vládních stran a KSČM přeji, aby je Pán Bůh v tomto novém roce zachováti ráčil! Nezbývá, než se modlit.

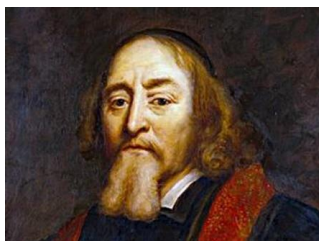
*Pavel Záleský, signatář Charty 77 ze Zlína
Připravil Mgr. Václav Ulrich*

28. březen – Den učitelů

Z popudu Organizace spojených národů se od roku 1994 celosvětově slaví Den učitelů až 5. října, ale v České republice připadá tento den právě na 28. března, kdy si připomínáme výročí narození Jana Amose Komenského (28.3.1592).

Byl to Jan Amos Komenský, který poprvé definoval pojem školní rok, prázdniny a školní týden. Zasloužil se o to, aby ve třídách byli žáci stejného věku a stejné úrovně znalostí. Preferoval školu hrou, názornosti a aktivnosti, kdy si žáci měli mít možnost své teoretické poznatky vyzkoušet v praxi. Zároveň kladl velký důraz na individualitu každého dítěte, ale i spolupráci rodičů a učitelů, kteří měli jít dětem příkladem. Jednoduše se zasloužil o vše, o co usilují i nejnovější trendy ve vzdělávání. Tento den oslavují všichni učitelé, bez ohledu na stupeň vzdělávání, který zajišťují. Jde o celkové uznání učitelské práce, ocenění jejich nezastupitelné a často nedocenené práce. Součástí oslav je i každoroční předávání cen a vyhlášení výsledků ankety Zlatý Ámos pro nejlepší učitele, ale také oceňování pedagogických pracovníků za jejich dlouholetou tvůrčí činnost zástupci jednotlivých krajů a měst.

Na návrh Ministerstva školství České republiky byl *Den učitelů* zařazen na seznam významných dnů v kalendáři České republiky.

Asi každý z nás při pobytu ve školních a vzdělávacích zařízeních zažil učitele oblíbené, na které vzpomíná v dobrém a i po letech se s nimi rád setká na třídních srazech, ale i učitele z opačného konce pomyslného žebříčku popularity.

Učitele nervově labilního, jehož styl výuky měl zřejmě zocelit naši psychickou odolnost. Jakékoliv jeho zpoždění na cestě do třídy jsme jenom vítali, a pak, když dorazil, na hodinkách položených na lavici jsme očima doslova posunovali vteřinovku, aby se pohybovala rychleji a odpočítávali minuty do zazvonění školního zvonku ohlašujícího konec hodiny.

Učitele, kteří se zřejmě minuli povoláním, protože nedokázali zaujmout monotónním a nezáživným výkladem učiva, anebo po letech ve školství vyhořeli a rezignovali na jakoukoliv změnu.

Učitele, kteří na změny ve společnosti, vyvolané událostmi podzimu 1989, reagovali tak, že bylo občas až úsměvné či do očí bijící sledovat, jak najednou „převrátili kabáty“.

Učitele cizince, o kterém bylo známé, že k dobré známce z matematiky dopomůžou dlouhé světlé vlasy, krátké sukně, svůdné oči a hluboký výstřih, takže bylo jasné, že tyto „ženské zbraně“ nebude možné použít☺, a že nezbyvá, než se začít matematice skutečně poctivě věnovat (a bohužel si muset zkoušku i zopakovat.)

Ale dost už excesů. Většina učitelů, které jsem v životě potkala, byla lidmi na svém místě a dokázala si vybudovat přirozenou autoritu. Tito učitelé se nám snažili látku vysvětlit, naučit, byli vstřícní, přátelští, pracovali na sobě, vzdělávali se, bylo vidět, že je jejich práce baví, a že je těší naše dobré známky nebo jiné studijní úspěchy.

Učitelé si zaslouží respekt i uznání

Společnost si učitelů obecně příliš neváží. Jejich práce často není dostatečně ohodnocena a ani respektována. Přitom jsou to právě ti, kteří významně ovlivňují budoucnost celé naší společnosti.

Připomínat si *Den učitelů* je naprosté minimum, které lze ke zlepšení jejich postu ve společnosti učinit. Vést děti k účtům k nim, by mělo být pro rodiče samozřejmostí. Bohužel tomu tak není.

V posledních letech je patrná změna ve vztahu učitelů a rodičů. Učitelé si často stěžují na neustálé požadavky a někdy až agresivitu ze strany rodičů, kteří dětem vše prominou. Rodiče učitelům naopak vyčítají zastaralý a neindividuální přístup k dětem. Rodiče jsou schopni volat do školy kvůli špatným známám a za všech okolností stojí na straně dítěte. Zatímco v minulosti měli rodiče tendenci věřit spíše úsudku pedagoga, pokud šlo o špatnou známku nebo poznámku, dnes se rodiče často nerozpakují jít si to vyříkat ostrým tónem s učitelem, než s vlastním potomkem. Ti, kteří i na základní škole kontaktují učitele kvůli každé špatné známce nebo přesazení do jiné lavice, ovšem svému dítěti prokazují medvědí službu. Myslí si

přítom, že je chrání. Kromě špatného příkladu mu nemožní naučit se řešit si své záležitosti sám a být zodpovědný za své činy.

Děti přestávají být zvyklé mít nějaké povinnosti a plnit si je.

Ke škole rodiče celkově přistupují jako zákazníci: Vyhovuje jim poskytovaná služba, nebo zvolí jiného poskytovatele? Když se jim zdá, že učitel něco neřeší, nebo řeší špatně, žádají nápravu, když nejsou spokojeni, žádají změnu. Rodiče by měli mít právo na volbu optimálního školního zařízení pro své děti, ale zároveň i povinnost se školou spolupracovat a respektovat autoritu učitele jako odborníka.

Toto všechno spolupráci a vzájemný respekt učitelů a rodičů komplikuje. Učitelé si stěžují na to, že se rodiče stávají experty na práci učitelů, mají své představy o tom, jak by se mělo ve škole pracovat. Také jsou málo kritičtí k chování svých dětí a bezvýhradně je chrání.

Rodiče tak ve snaze zlepšit školní prostředí pro svého potomka učitele často doslova bombardují požadavky, požadují ke všemu vysvětlení a odůvodnění, o všem chtějí být informováni. To ovšem pedagogy zahlcuje a přiděluje jim to práci a starosti, na výuku pak nemusí být v nejlepší formě. A týká se to občas už předškoláků v mateřských školách: „*Když to přeženeme a ztratíme určitou zdravou důvěru v učitele, v jeho profesionalitu, když si myslíme, že pedagogice rozumíme více a snažíme se příliš ovlivňovat a někdy i řídit, jak bude výuka vypadat, trápíme tím učitele, dítě i sami sebe. A protože takových rodičů dnes není málo, mají to dnes učitelé těžší. Sama se setkávám nejvíce se stesky učitelek mateřských škol. Z rodičovských požadavků jsou paní učitelky často unavené a frustrované,*“ popisuje ředitelka jedné školy s tím, že rodiče mají často naprosto opačné požadavky a učitelky prostě nemohou k dvaceti dětem přistupovat zcela individuálně.

Škola nenaučí dítě psát, číst a počítat bez rodičů, kteří by proto neměli podceňovat domácí přípravu především u malých školáků.

Učitelé také často vyzdvihují, že po nich rodiče požadují výchovu dítěte; v té je ale vždycky primární rodina. Právě rodiče a to, jaký dávají svým dětem příklad, potomky často nejvýrazněji formuje a určuje jim normy chování. Škola by pak měla s rodinou spolupracovat a „spoluvychovávat“. Rozvíjet to dobré, co do dítěte vložili rodiče v jeho útlém věku.

Vzájemná spolupráce a respekt rodiny a školy je pro výchovu dětí nezbytná. Postupem času je asi jedno, kdo vychovává více a kdo méně. Jde

o stejný cíl, tj. aby školní lavici opustil nezávislý, slušný, zodpovědný a vzdělaný člověk.

Být dobrým učitelem znamená najít si svou cestu. Není vůbec lehké po ní jít. Ale učitel by ji měl absolvovat! Ne proto, aby zachránil svět, ale aby udělal to nejlepší, co umí, pro své žáky. To je důležité. Je to učitelova povinnost a poslání, jeho mise.

Ing. Jarmila Váňová

Malé černé autíčko - co je víc?

Jeden učitel ve škole předvedl žákům pokus. Nakreslil malinkaté černé autíčko na velký bílý papír a pak ho ukázal žákům. „Co vidíte?“ zeptal se jich.

Všichni najednou odpověděli: „Černé auto.“

„Všichni jste viděli to malinkaté autíčko,“ vysvětlil jim učitel. „A nikdo neviděl velký list bílého papíru.“

V Talmudu, který obsahuje moudrost židovských učitelů prvních pěti století našeho letopočtu, se praví: „Každý z tohoto světa bude jednou povolán k tomu, aby se zodpovídal, proč nechal ležet ladem tolik krásných věcí, které Bůh dal zemi, a proč se na ně ani nepodíval.“

Život, to je série mnoha okamžiků, opravdovým úspěchem by bylo prožít všechny.

„Mají oči a nevidí,“ praví Bible o falešných idolech. To se dá říct o tolika lidech dnešní doby. Žijí v zaslepení vnějšími událostmi, aktivitami, které zakrývají pravé hodnoty a strhávají na sebe jejich pozornost jako hypnotizující kyvadélko.

Neriskuj, že ztratíš velký list bílého papíru jen proto, že se ženeš za malinkatým černým autíčkem.

Převzato z www.pastorace.cz

Pravý učitel je ve vašem nitru

Pravý učitel je ve vašem nitru.

Nikdo ať si nemyslí, že se může něčemu naučit od člověka.

Vnější vyučování je pouze pomůcka a znamení.

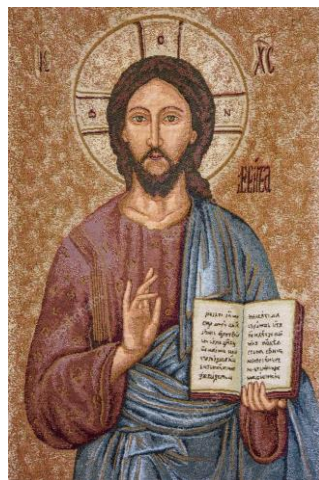
Ten, kdo skutečně vyučuje srdce, má svou katedru v nebi.

On sám má proto mluvit ve vašem nitru, tam, kam nemůže proniknout žádný člověk, neboť i když je někdo po tvém boku, nemůže vstoupit do tvého srdce.

Ať ve tvém srdci není žádný člověk, ale ať tam přebývá Kristus se svým duchovním pomazáním, aby tvé srdce nebylo vyprahlé a žíznivé jako na poušti, kde není žádný pramen, z něhož by se mohlo napít.

Učitel, který tě vyučuje, je tedy ve tvém nitru: sám Kristus tě učí prostřednictvím svých vnuknutí.

Nadarmo zaznívají slova z vnějšku, chybí-li toto vnitřní pomazání a vnuknutí.

(sv. Augustin, komentář k prvnímu listu apoštola Jana, III, 13)

Pastýřský list pro dobu postní 2019

Drazí bratři a sestry, milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s Vámi se všemi!

Na začátku postní doby, v níž se máme pokusit o nápravu k lepšímu, si připomeňme, že Pán Ježíš nezaložil jednotlivé křesťany, ale církev jako společenství. To je důležité si uvědomit v době, kdy zakoušíme v církvi krizi charakterizovanou nejen úbytkem věřících v řadě kostelů, vymíráním národů s křesťanskou kulturou, či morálními skandály.

Současní papežové nám to často připomínají. Papež Benedikt řekl: *Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoliv vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a věrně mu sloužil.* (Benedikt XI. v homilii při uvedení do úřadu papeže 24. 4. 2005) Nebo papež František:

V dějinách spásy zachránil Bůh lid. Bez příslušnosti k lidu neexistuje úplná identita. Nikdo se proto nespasí sám jako oddělený jedinec. Bůh nás k sobě přitahuje s ohledem na celkový rámec vztahů, které se utvářejí ve společnosti lidí: Bůh chce vstoupit do společenské dynamiky, do dynamiky lidu. (Papež František: Gaudete et exultate) Copak nežili křesťané už v době apoštolské ve společenství, kdy všichni, kdo přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné? Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval.

Každý den zůstávali v chrámě, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecně oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spásě a církvi. To jsem si uvědomil při listopadové návštěvě Iráku, kde jsem se uprostřed poválečného utrpení setkal s živým společenstvím křesťanů. Když uvažují o navrácení z utečeneckých táborů do svých domovů, mají jedinou otázku: Funguje tam kostel? Pokud ne, tak se nestěhují. Viděl jsem kostel velmi poškozený, ještě hrozně černý od požáru, ale denně se v něm už slavila mše svatá a dle svědectví kněze byl vždy plný. Ten kostel je místem, z něhož vychází obnova života celého města. Bylo to vidět i večer na ulici. Nikdo se neuzavírá, všichni jsou večer společně venku. Proto si taky věří, vzájemně se povzbuzují a pomáhají si. Po staletí žijí tito křesťané v muslimském moři, ale ne rozptýlení, nýbrž ve společenstvích křesťanských obcí či městských čtvrtí.

Vzpomněl jsem si na návštěvu Bangladěše před několika lety. Uprostřed víc jak 160 milionů muslimů žije 350 tisíc křesťanů. Nemíchají se, ale mají křesťanské obce, protože chtějí mít blízko do kostela, a děti mohou chodit jen do křesťanských škol, protože ve státních by z nich udělali muslimy. Mezináboženské vztahy jsou však většinou dobré. Na středních a vysokých katolických školách studuje mnoho muslimů, protože jsou to nejlepší školy. Byli jsme tehdy na návštěvě i v muslimské rodině.

Přesto nejsou křesťané úplně rovnoprávní. Musí však být dobrými řemeslníky či odborníky, aby je druzí uznávali a potřebovali.

V Evropě se zdůrazňuje více osobní svoboda než společenství, promíchání kultur i náboženství. Ve městech se necítí potřeba patřit do nějaké farnosti, protože svobodný občan si zajde pokaždé do jiného kostela, jak se mu to hodí. Myslí si, že společenství nepotřebuje, a pak se diví, že trpí samotou a dětem už víru předat nedovede. Vidíme, jak u nás věřících ubývá, jak církev v Evropě vymírá a křesťanská kultura se vytrácí, protože jednotliví křesťané bez živého společenství církve se nakonec přizpůsobí nevěřícímu prostředí. Při tom máme ještě odvahu poučovat lidi potřebující naši pomoc, že by to měli dělat jako my. Někteří Evropané dokonce chtějí humanitární pomoc podmiňovat přijetím demokracie a sekularizace. Jako bychom zapomněli na evropské zkušenosti.

S obdivem jsme za komunismu četli pastýřský list biskupa Joachima Wankeho z východoněmeckého Erfurtu, který měl odvahu žádat své věřící rozptýlené mezi nevěřícími, aby v zájmu uchování víry všechno opustili a přesídlili do takových míst, kde mohou žít ve společenství živé církve. Jinak nezůstanou křesťany, protože křesťanství se žije ve společenství, jak ukazuje zkušenost prvotní církve. Křesťané v Asii nám to potvrzují svou zkušeností z historie i současnosti. Kéž bychom našli tolik pokory, abychom jejich zkušenost nejen respektovali při nabízení pomoci, ale také se od nich i poučili. Kéž tuto moudrost najdou rodiče, kteří posílají své děti do světa, a pomohou jim najít křesťanské společenství. Kéž tuto moudrost najdou mladí lidé, kteří se chtějí kvůli studiu či práci usadit v jiném prostředí. Kéž ji najdou křesťané ve městech a pevně se zapojí do farního společenství, které si vyberou. Farnost však neslaví jen bohoslužby, ale také se sděluje, pomáhá si, žije spolu, takže se v ní nikdo necítí ztracený či opuštěný. Místní církev je rodina spojená láskou Ducha Svatého. V ní mají místo všichni, kteří otevrou svá srdce Boží lásce a nechtějí jen brát, ale i dávat. Jen tak může být farnost tajemným tělem Kristovým, viditelným a působivým znamením Boží přítomnosti ve světě. Jen uprostřed takového společenství se mohou lidé včetně nevěřících setkávat s živým Kristem a být jím osloveni. Jen v takovém prostředí mohou dozrávat opravdoví křesťané, kteří se nebojí jinakosti druhých a umějí s nimi žít, aniž by ztratili svou identitu.

Postní doba, do níž vstupujeme, je vhodným časem pro potřebné změny. Hledejme upřímně, třeba i v modlitbě a postu, co od nás Pán žádá, abychom přispěli k oživení církve u nás. Najděme cestu do konkrétního společenství farnosti a v duchu služby se aktivně zapojme do jeho života, bez ohledu na věk. Mějme otevřené oči, abychom viděli, kdo kolem nás potřebuje nějakou pomoc, či jen čas k naslouchání. Nabídněme spolupráci kněžím a členům farních rad, kteří jsou zástupci farníků, abychom na cestě k Velikonocům společně udělali krok k oživení farní rodiny. Jen živé společenství obstojí a taky poroste. Jen živé společenství bude mít naději na svého kněze. Záleží na každém z nás, drazí přátelé. Neváhejme, Velikonoce budou brzy.

K obrácení, které přispěje k oživení církve, každému z Vás ze srdce žehná

Arcibiskup Jan Graubner

MILOŠ SZABO

ZPOVĚĎ NE

CESTA 2015

1. Vydat se na cestu k Tomu, jenž nás přesahuje, znamená zároveň přijmout fakt, že často nebudeme rozumět ani Jemu, ani Jeho cestám.
2. Věřící člověk se nemůže spokojit s tím, co se o Bohu dozvěděl jako dítě od babičky či na náboženství při přípravě k prvnímu svatému přijímání.
3. Šance na změnu přichází, když do života člověka vstoupí láska.
4. Bůh, jenž všechno stvořil, se nešťítit stvořit mě, já bych se tedy neměl štítit tvořit svět krásnější i tím, že v případě potřeby budu třeba uklízet.
5. Láska se nesmí jenom přijímat. Na lásku se má odpovědět. Důvěřuji ti, ať je to tak, jak chceš ty, Bože.
6. Dokáže-li úchvatné účinky vyvolat energie vyrobená člověkem, oč větší a dokonalejší efekt musí mít energie Boží.
7. Každému, komu záleží na Bohu, musí záležet i na poznání Jeho vůle.
8. Nikde jinde není Boží cesta člověku vykolíkováná tak jasně a přesně, jako v Božím Slově.
9. Chci-li poznat, že jsem zbloudil z Boží cesty, nejde to udělat v rychlosti. Je potřebné se zastavit.
10. Zpytování svědomí, tedy hledání odpovědi na to, co je a co není hřích, musí proběhnout v mém ztišeném nitru. A poctivě.
11. Bůh je mocný a jeho přítomnost v nás po zpovědi je proto patrná. Nám a skrze nás by měla být patrná i našemu okolí.
12. I když se každý z nás rodí na svět jako svobodná bytost, která se pro Boha bude rozhodovat sama a dobrovolně, dostává od něj darem pokyny a návod, jak cesta k ráji vypadá.
13. Boží láska se zhmotnila. V Ježíši se připoutala k lidskému tělu a skrze sedm různých svátostí dává člověku v různých situacích možnost přibalit si na životní cestu i nadpřirozenou výbavu.
14. Pokud hřích způsobil, že jsme se odvrátili od cesty, kterou nám Bůh osobně ukázal a vyznačil, měli bychom se k němu v rámci prosby o prominutí obrátit zpět. Znamená to však zároveň ukázat záda dosavadnímu směru.
15. Milujeme-li Boha, opravdová lítost toho, že jsme zhřešili, nemůže existovat bez snahy se napravit.
16. Pokud necítím skutečnou duševní bolest, že žiji v hříchu, nebo aspoň bolest z toho, že jde o hřích, jehož nejsem schopen zanechat, nemůže dojít k odpuštění.
17. Po vyznání hříchů a lítosti Bůh z lidské duše smaže všechno to, co mu k smazání při vyznání nabídneme. Co zamlčíme, to si ponecháme a neseme životem dál.
18. Bůh po odpuštění našich hříchů neodchází. Zůstává. Proto po dobře vykonané zpovědi často cítíme nejen úlevu, ale i vnitřní radost.

19. Milovat tak, jak to požaduje Ježíš, znamená dávat se druhému bez ohledu na své vlastní naplnění, odevzdat se mu pro něho samotného, pro jeho dobro a štěstí.
20. Láska k Bohu a lásku k člověku nelze oddělit. Láska je jenom jedna. Útek od bližních někam do poustevny, to není láska k Bohu, ale sobecké přivlastňování něčeho, co je určeno všem.
21. I já produkuji nebezpečný odpad - když místo pravdy dám přednost lži, když místo naděje směrem ven vyzařuji zoufalství, když místo pokoje a usmíření šířím hněv, místo lásky vulgaritu.
22. Konkrétním hříchem ubližujeme také konkrétnímu člověku. Proto má být součástí smíření též snaha o konkrétní nápravu.
23. Rozhodnu-li se nevěřit, nebude mě Bůh přesvědčovat. Rozhodnu-li se uvěřit, bere mě do náruče, abych se v ní mohl stulit a uklidnit.
24. Stejně jako se udržuje v provozním pořádku bydlení, pravidelností by se měl stát i „úklid v duši“, a to i tehdy, když máme do duše vepsané „jen“ hříchy lehké.
25. Má smysl zpovídat se ze stále stejných hříchů? Má smysl vytrhávat plevel ze zahrady, když víte, že už za pár týdnů stejný vyrostе znovu? Pokud chceme na zahradě něco sklízet, odpovíme jednoznačně ano, smysl to má.
26. V celém Desateru nejde pouze o jednotlivý zákaz či příkaz, ale o regulaci určité oblasti našeho života. Proto lze každou událost v kterékoliv době přiřadit k některému z těchto Božích nařízení a zkoumat ji v jejich světle.
27. Nezanedbejme své zpytování svědomí. Chceme přece jít k Bohu bezpečně a s jistotou že jdeme dobrým směrem, nebo ne?
28. Nelze tvrdit, že v Boha věřím, když mu nevěřím, že ho mám milovat, a to nade všechno. Když milovat, tak také chtít ho poznat. Když milovat, tak si také na něj umět udělat čas. Nejen tehdy, když se chce mně.
29. Každým dnem jsme svědky neuvěřitelných zázraků, které se před naším zrakem znovu a znovu pravidelně opakují.
30. Práci mohu sloužit jiným, nejen si vydělávat peníze na vlastní blahobyť. I proto by žádná práce neměla být pro nás méně důstojná a neměli bychom se jí štítit.
31. Je-li Bůh pravdou, jeho učedníky můžeme být pouze tehdy, když budeme žít v pravdě.

PROČ se modlit křížovou cestu?

podle Vojtěcha Kodeta

Již dva tisíce let nás posiluje jistota víry, že na život nejsme sami. Těsně před svým návratem k Otci přislíbil Pán Ježíš svým učedníkům: „*Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!*“ Tím ale řekl totéž i všem generacím věřících, vždyť on žije a je „stejný včera i dnes i navěky“. Každý z věřících v Krista na sobě může zakoušet jeho věrnost tomuto zaslíbení; stačí, že se mu s vírou otevře a spolehne se na něj.

Propojit vše těžké v našem životě s Kristem

Modlitba křížové cesty potom není jen příležitost, jak si uvědomit, že náš život je plný temných a bolavých skutečností; to víme i bez ní. Je to především jedinečný způsob, jak vědomě propojit to těžké v našem životě s Kristem a s mocí jeho lásky, jak si

uvědomit a prožít, že na životní těžkosti nejsme sami. Je tu Pán, který se nás chce ujmout a provést nás každým údolím smrti, dát nám i v temnotách toho, co prožíváme, zakusit svoji přítomnost. Vždyť pro něho „žádná tma není temná; noc jako den svítí, temnota je jako světlo“.

Žít v Ježíšově přítomnosti však neznamená pouhé vágní vědomí toho, že Bůh někde je a nějak o nás ví... Svým vtělením s námi Ježíš navždy spojil svůj život, a to tak intenzivně, že všechno, co žijeme, prožívá spolu s námi. Říká to zřetelně ve svém podobenství o posledním soudu, kdy se ztotožňuje s hladovými, žíznivými, s těmi, kteří jsou na cestách, kteří trpí nouzí, nemocemi a pronásledováním. Jako by nám tím chtěl říci: „Byl jsem s tebou, když jsi měl hlad, když jsi byl nemocný, když jsi trpěl samotou a úzkostí, když jsi byl nespravedlivě osočován“.

Ježíš nám rozumí zevnitř

On je s námi jinak než ostatní lidé. Naši bližní jsou s námi jakoby „zvenčí“. Snaží se nás pochopit, potěšit, podat nám pomocnou ruku. Avšak Ježíš, který přebývá v našich srdcích, je s námi „zevnitř“. To je úplně jiná úroveň a kvalita sdílení, lásky a pomoci. Není s námi jako ten, kdo nás na chvíli navštíví a projeví svůj soucit, nabídne pomoc, a pak se vrátí domů, ke svým starostem a ke své práci. Ježíš s námi spojil svůj život naprosto a navždy: my jsme v něm a on je v nás, tedy všechno, co prožíváme, prožívá s námi. Rozumí nám zevnitř, vždyť jsou to naše starosti, trápení, naše nemoci a bolesti, které na sebe vzal – jakožto zaslíbený Boží služebník, muž bolesti, znalý utrpení. Právě proto, že náš Pán prošel křížovou cestu před námi, neboli prošel utrpením ve všech možných podobách, je nám i v našem trápení blízko a rozumí nám. Jak říká Písmo: „Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu“.

To je pro nás důvod, proč si nezoufat ani v těžkých situacích života a proč nepropadat beznaději při pohledu na stav světa kolem nás. Právě Kristova přítomnost v našem životě je cestou, jak dobře projít i obdobími nesnadnými, jak neztratit naději v životních zkouškách. Ale nejen to, cílem není těžkosti pouze dobře

„zvládnout“

–
ve spojení s Kristem může být všechno těžké, co prožíváme, Boží mocí proměněno v životodárnou zkušenost. Pokud se svými slabostmi a dokonce i selháními přijdeme k Pánu, mohou se stát prostorem pro vyhlídání nové milosti. A v neposlední řadě – ze zkoušek můžeme vyjít proměnění my sami, tak jako náš Pán, kterého Duch vyvedl na poušť, kde byl pokoušen, ale z pouště se vrátil plný Boží moci. Díky jeho vítězství nad zlem a nad smrtí se proto může i každé naše trápení stát cestou a mít v našem životě hluboký smysl.

Naše slabost - cesta záchrany

Ježíšovo utrpení a jeho cesta skrze lidskou bolest a slabost, ve které se zjevila nesmírná Boží moc a Boží moudrost, je základní cestou k pochopení a proměnění

našeho života. Není divu, že apoštol Pavel zvolil velmi radikální vyjádření: „*Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřížovaného*“. V Ježíšově utrpení nejde o božské divadlo, ale o zjevení velikosti Boží lásky k nám: zde trpí Bůh pro člověka, skrze utrpení nás vykupuje a svým utrpením se ztotožňuje s každým trpícím.

Tím pro nás také otevřel cestu záchranu skrze naši slabost. To, co ze slabosti v jakékoli podobě dělá něco negativního a nepřijatelného, je především nepřítomnost Boha, naše vzdálenost od zdroje milosti a lásky Boží, uzavřenost do nás samotných. Křížová cesta může být tedy jedinečným nástrojem, jak se ještě úžeji spojit s Kristem a zakusit milost uzdravení. Na Něm se naplnilo starozákonní proroctví: „*Jeho rány nás uzdravily*“. A tyto rány mají moc nás stále uzdravovat a proměňovat.

Zastavení, která nejsou v Bibli

Snad zbývá dodat, proč v křížové cestě rozjímáme i nad zastaveními, která nejsou doložena svědectvím Písma. Odpověď je prostá: sám lidský život vytvořil tato zastavení, ve kterých lidé nechtěli zůstat sami. Dnes už nejsme schopni zrekonstruovat Ježíšovu cestu od Piláta až na Golgotu přesně krok za krokem. Ale zastavení, která vytvořila křesťanská tradice, jsou vyjádřením víry, že Ježíš je s námi v každé situaci, i když to necítíme, a že může všechny těžké chvíle našeho života proměnit svou mocnou přítomností.

Modlitba křížové cesty je tedy příležitost, abychom ho na své vlastní cestě rozpoznali; ne jako toho, kdo stojí mimo nás, kdo sleduje, jak ji zvládáme, ale jako toho, kdo žije, raduje se a trpí v nás. Je to příležitost pro setkání s ním ve vlastním srdci, které často bývá životními trápeními sevřené, neschopné přijmout lásku Boží ani lidskou.

Připravila Mgr. Jiřina Šenovská

II. vatikánský koncil (1962–1965)

Církev přítomná ve světě

Konstituce *Gaudium et spes* (Radost a naděje, dlouho nesla název „schéma 13“) je velmi významným dokumentem, který při přípravě koncilu vůbec nebyl plánován.

S plným souhlasem Jana XXIII. mnozí biskupové už od prvních koncilních setkání usoudili, že se církev nemá uzavírat sama v sobě, ale že se má otevřít okolnímu světu, v němž žije. Odborníci proto na jejich žádost okamžitě započali s projektem, o kterém koncilní otcové dlouze diskutovali a dlouho na něm pracovali. Tento krásný text nakonec biskupové odhlasovali téměř jednomyslně (2309 hlasů pro, 75 proti, 7 se zdrželo) a Pavel VI. jej vyhlásil 7. prosince 1965, v předvečer ukončení koncilu. Celá konstituce pojednává o důležitých problémech současného světa, aby ukázala, jak jsou přítomny v životě církve. Plně tak odpovídá tomu, co měl na mysli Jan XXIII., když svolal koncil: zavést dialog mezi církví a dnešním světem.

Pohlížet na svět s láskou

Církev tvoří lidé žijící ve světě a po příkladu svého zakladatele Ježíše Krista křesťané a církev nemohou žít v uzavřenosti sami pro sebe a o svět se nezajímat. První řádky tohoto textu výrazně podtrhují tuto perspektivu otevřenosti vůči světu: „*Radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdově lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu.*“ (Gaudium et spes, 1)

Byl to velmi šťastný nový postoj. Až do II. vatikánského koncilu platilo, že když se sešli biskupové, zajímali se téměř výhradně o problémy církve, a když výjimečně mluvili o světě, bylo to proto, aby odhalili jeho hříchy a nedostatky. Zde je tomu právě naopak: otevřenost světu je na prvním místě a perspektiva je rozhodně optimistická.

Tak optimistická, že někteří měli za to, že se za ní skrývá jistá naivita koncilních otců. Avšak byl-li koncil skutečně velmi optimistický, bylo tomu tak prostě proto, že napodoboval postoj samotného Boha, který na lidi a na svět pohlíží vždycky „s láskou“. Tento optimismus nebyl zdaleka prostoduchý a naivní: koncilní otcové, jak uvidíme dále, bez váhání důrazně odhalí negativní, špatné a zvrácené aspekty našeho moderního světa.

Znamení doby

„Aby církev splnila tento úkol,“ tvrdí koncilní otcové, *„musí neustále zkoumat znamení doby a vykládat je ve světle evangelia, aby mohla způsobem každé generaci přiměřeným odpovídat na věčné otázky, které si lidé kladou: jaký je smysl přítomného a budoucího života a jaký je jejich vzájemný vztah.“* (Gaudium et spes, 4)

Když takto začala církev naslouchat světu, konstatuje zároveň, že došlo k úžasným změnám a že tento pokrok vyvolává „nemalé nesnáze“. Svět totiž nikdy neoplýval takovým bohatstvím, takovými možnostmi a takovým ekonomickým potenciálem. A přece značná část obyvatel země je ještě sužována hladem, nespravedlností a bídou. Mnoho lidí neumí číst ani psát. A kromě toho nelze podceňovat stále přítomné riziko válek s nepředvídatelnými důsledky.

Pod vlivem tak složité situace je pro mnoho našich současníků těžké rozpoznat hodnoty, které by jim mohly pomoci žít a moudře využívat pozoruhodných objevů vědy a často neslýchaného pokroku techniky.

Porušená harmonie

Podle koncilu je třeba hledat příčiny těchto nesnází v samotném srdci člověka. Ten, poznamenan hříchem, má totiž často sklon ke špatnému prožívání svobody, kterou zneužil tím, že *„povstal proti Bohu a zatoužil dosáhnout svého cíle mimo Boha... Když často odmítal uznat Boha jako svůj původ, rozrušil tím také povinné zaměření k svému poslednímu cíli i celý řád vztahů vůči sobě, jiným lidem a všem stvořeným věcem... Navíc člověk vidí, že sám není schopen nápor zla doopravdy přemoci, takže se každý cítí jakoby spoután řetězy. Sám Pán však přišel, aby člověka osvobodil a posílil tím, že ho vnitřně obnovil, a vyhnal „knížete tohoto světa“* (srv. Jan 12,31), *který ho držel v otroctví hříchu“* (Gaudium et spes, 13).

Církev ve službě člověka

Tento plán osvobození člověka přijala církev za svůj už při svém založení. Koncil byl tedy dokonale věrný evangeliu, když ve zvlášť tíživé době nabídl všem lidem poselství naděje. Stejně tak byl věrný Ježíšovu učení, když vyzval všechny věřící, aby se více zajímali o tento svět, který jim náleží a do něhož jsou zasazeni. Jen tak mohou být oním „kvasem těsta“, o němž mluví evangelium.

Pokračování příště

Podle knihy Učení II. vatikánského koncilu připravil Vojtěch Chupík

Pořad bohoslužeb v březnu - farnost Újezd

1. března: Pátek První pátek v březnu	15.30 Új.: 17.30 Sl.:	Za + Františku a Jana Hábovy, jejich rodiče, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za + Bohumilu a Rudolfa Kouřilovy a jejich rodiče	ŠF
2. března: Sobota Ferie	8.00 Dr.: 16.00 Lo.: 18.00 Új.:	Adorační den Drnovice Mše sv. a začátek adoračního dne Za + dceru Danu Sláčikovu, manžela Ludvíka, dvojce rodiče, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Večer chval	
3. března: Neděle 8. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za + rodiče Čechovy, Čevelovy, jejich + sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Bohumilu Váňovu (<i>výroční mše sv.</i>) Za farníky	AL SJ RZ KM
4. března: Pondělí Ferie	15.30 Új.:	Za + Františka a Annu Pavelkovy a Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	AM
5. března: Úterý Ferie	17.00 Dr.:	Za + rodinu Hříbkovu, Žákovu, duše v očistci, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
6. března: Středa POPELEČNÍ STŘEDA Začátek postní doby. Den přísného postu	6.30 Új.: 15.30 Új.: 17.00 Dr.: 18.30 Sl.:	BS Za zemřelé rodiče Šústkovy, syna, snachu, vnuka a duše v očistci, Boží požehnání přímluvu P. Marie a dary Ducha svatého pro živou rodinu Za zemřelé rodiče Ovesné dva syny, zetě, zemřelou rodinu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za + dvojce rodiče Váňovy, jejich vnuka, duše v očistci, dar zdraví a Boží pomoc pro živou rodinu	ŠF SJ AM KM
7. března : Čtvrtek Ferie Sv. Perpetuy a Felicity	17.00 Dr.:	Za + rodiče Hušťovy, 2 syny, snachu, vnučku, duše v očistci a dar zdraví pro živou rodinu	
8. března : Pátek Ferie Sv. Jana z Boha, řeholníka	15.30 Új.: 17.30 Sl.:	Za rodiče Novotné, Bodlákovy, syny Josefa a Františka, sestřičku Makřínu Bodlákovu, strýce Josefa Bodláka, pomoc Boží a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za + Petra Kozubíka, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu	RZ
9. března : Sobota Sv. Františky Římské, řeholnice	16.00 Lo.:	Za + Josefa Kuželu, dvojce rodiče, jejich + děti, Štěpánku a Josefa Králíka a duše v očistci	

10. března: Neděle 1. neděle postní Sv. Jana Ogilvie, řeholníka b. fialová, 307,783,315	7.00 Új.:	Za + rodiče Vaňkovy, dceru, syny, + Františka Kořenka, duše v očistci, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	KA SV
	8.15 Sl.:	Za + Miloslavu Gjondlovu (<i>výroční mše sv.</i>)	
	9.40 Új.:	Za + Josefa Šimoníka, živou a + rodinu Šimoníkovu a Machů	AM SJ
	11.00 Dr.:	Za + Josefa Fojtíka, rodinu Holou, Fojtíkovu a Boží požehnání pro živou rodinu	
11. března: Pondělí Ferie	15.30 Új.:	Za + rodiče Drábkovy, rodiče Ambrůzovy, jejich + děti a ochranu Boží pro živou rodinu	KA
12. března: Úterý Ferie	17.00 Dr.:	Za + rodiče Andělu a Františka Matoškovy, rodiče z obou stran, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
13. března: Středa Ferie	15.30 Új.:	Za + rodiče Kůdelovy, syna Petra, Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu	OS
	17.30 Sl.:	Za + Jaroslava Matulíka, Františku Matulíkovou, rodiče a živou rodinu	
14. března: Čtvrtek Ferie	17.00 Dr.:	Za + rodinu Tkadlecovu, Hnaničkovu, Kmoníčkovu, zetě Františka Anderse a Boží ochranu pro živé rodiny	
15. března: Pátek Ferie	15.30 Új.:	Za + manžela, dceru Janu, dvoje rodiče, další zemřelý z rodiny a pomoc Boží pro živé rodiny	AM
	17.30 Sl.:	Za + Josefa Machů, zetě Aloise, dvoje rodiče, rodiče Vaňovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu	
16. března: Sobota Ferie	16.00 Lo.:	Za + Františka Andryse k nedožítým stým narozeninám a jeho manželku Štěpánku	
17. března: Neděle 2. neděle postní	7.00 Új.:	Za + rodiče Baruchovy, syna Stanislava s manželkou, dceru Anastazii Machů, Annu Vaňatkovu, zetě Jaroslava Štrbáka a živou rodinu	AL SJ
	8.15 Sl.:	Za + Josefa Michalčíka, rodiče, P. Františka Michalčíka, + sourozence a ochranu Panny Marie pro živé rodiny	
	9.40 Új.:	Za + Josefa Mačka (<i>výroční mše sv.</i>)	RZ KM
	11.00 Dr.:	Za farníky	
18. března: Pondělí Sv. Cyrila Jeruzalémského, biskupa a uč. církve	15.30 Új.:	Obs, 321	KA
19. března: Úterý Slavnost Svatého Josefa, snoubence PM	15.30 Új.:	Za Jaroslava Machů, syna Jaroslava, dvě manželky a duše v očistci.	AL SJ
	17.00 Dr.:	Za zemřelou Marii Jurčagovu, zemřelého manžela Josefa a dar zdraví pro živou rodinu	
20. března : Středa Ferie	15.30 Új.:	Za + Josefa Kořenka, rodiče z obou stran, švagry, švagrovou a ochranu Boží pro živou rodinu	OS
	17.30 Sl.:	Za + Aloise a Kristýnu Frajtovy, dva syny, sestru Marii, zetě, vnučku, + rodiče a Boží ochranu pro živou rodinu	

21. března : Čtvrtek Ferie	17.00 Dr.:	Za + rodiče Kovaříkovy a Struškovy, za + rodinu Novákovu, rodinu Kozubíkovu, duše v očištění a dar zdraví pro živé rodiny	
22. března : Pátek Ferie	15.30 Új.: 17.30 Sl.:	Za + Františka Húšťě, rodiče Húšťovy, syna, snachu, vnučku, rodiče Šomanovy, duše v očištění a Boží požehnání pro živé rodiny Za živou a + rodinu Daďovu, Kadlečkovu a Hořákovu	AL
23. března : Sobota Ferie	16.00 Lo.:	Za farníky	
24. března: Neděle 3. neděle postní	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.40 Új.: 11.00 Dr.:	Za + rodiče Ptáčkovy a Mozgvy, jejich + děti, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu. Za + Andělu Maňasovu (<i>výroční mše sv.</i>) Za + Josefa Machů, bratra Ladislava, jeho rodiče, rodinu z obou stran, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Jana Běloně, syna Josefa, dceru Marii, Boží požehnání pro živé rodiny a duše v očištění	AL SJ RZ OS
25. března Pondělí Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ	6.30 Új.: 15.30 Új.: 17.00 Dr.:	Za živou a zemřelou rodinu Měřínskou a Chmelíkovu a duše v očištění. Za + Marii a Jana Pavelkovy, jejich rodiče, dva bratry, švagrové, švagra, zetě Františka a Josefa, duše v očištění, pomoc a Boží ochranu pro živé rodiny. Za + Františku a Jana Kořenkovy, jejich + rodiče, sourozence, syna Stanislava, duše v očištění a živou rodinu	KA SJ AM ČR
26. března : Úterý Ferie	17.00 Dr.:	Za + Annu a Otakara Hříbkovy, jejich děti, rodiče a sourozence, Boží požehnání pro živou rodinu	
27. března : Středa Ferie	15.30 Új.: 17.30 Sl.:	Za + rodiče Kamenčákovy, jejich děti, dceru Věrku, syna Milana a vnuka Pepika, dar zdraví pro živou rodinu Za Zdeňka Machů, Boží požehnání pro živé rodiny a duše v očištění	OS
28. března : Čtvrtek Ferie	17.00 Dr.:	Za Jana Jaruška, rodiče z obou stran a Boží ochranu pro celou rodinu	
29. března : Pátek Ferie	15.30 Új.: 17.30 Sl.:	Za Josefa Mozgvy, dva syny, rodinu Váňovu, Bělaškovu a ochranu Panny Marie pro živé rodiny Za + Aloise Váňu, jeho rodiče, + rodiče Jana a Františku Šimonů, jejich děti, vnučata, Boží ochranu pro živou rodinu a duše v očištění	ČR
30. března : Sobota Ferie <i>Změna zimního času na letní</i>	16.00 Lo.:	Za + Marii a Josefa Fojtů, 3 syny, vnuka Tomáše, Ladislava Sana a Boží požehnání pro živé rodiny	

31. března : Neděle 4. neděle postní	7.00 Új.:	Za Libuši Machů, rodinu Rošťanskou, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu.	AL SV
	8.15 Sl.:	Za + Miloslava Fiodora, dva syny, rodinu Kozubíkovu, Majzlíkovu, Machů, duše v očistci a ochranu Boží pro živou rodinu	AM ČR
	9.40 Új.:	Za farníky (sv. křest)	
	11.00 Dr.:		

Pořad bohoslužeb v březnu - farnost Horní Lhota

1. března: Pátek <i>1. pátek v březnu</i>	17.30 DL	Na poděkování za přijatá dobrodíní s prosbou o dar víry, lásky, moudrosti a požehnání pro děti a jejich rodiny
2. března: Sobota <i>1. sobota v březnu</i>	17.30 HL	Za členy živého růžence ze Sehradic
3. března: Neděle 8. neděle v mezidobí	9.00 HL	Za + rodiče Kovářovy, dceru Marii, syna Františka, Františka Váňu, jejich rodiče, duše v očistci, ochranu pro celou * rodinu
	10.30 DL	Na poděkování za 50 let života s prosbou o požehnání milosti a dar zdraví pro celou * rodinu
4. března: Pondělí	17.00 SE	Za + Františka a Marii Latinákovy, jejich rodiče, dar zdraví a ochranu pro * rodiny
5. března: Úterý	16.00 HL	Na úmysl dárců
6. března: Středa Popeleční středa	16.00 HL	Za milosti potřebné k dobrému prožití postní doby
	17.30 DL	Za milosti potřebné k dobrému prožití postní doby
7. března: Čtvrtek	16.00 HL	Za + rodiče Řezníčkovy, sestru Janu s prosbou o pomoc pro * rodinu
8. března: Pátek	17.30 DL	Za + manžela (nedožitého 80 let), celou + rodinu s prosbou o požehnání pro * rodinu
9. března: Sobota	17.30 HL	Za + manžela (nedožitého 75 let), jeho rodiče, Josefa Kováře, rodiče Váňovy s prosbou o dar zdraví pro * r.
10. března: Neděle 1. neděle postní	9.00 HL	Za + Josefa Machů, manželku Anastázii, syna Josefa, vnučku Moničku, + rodinu s prosbou o požehnání pro celou * rodinu
	10.30 DL	Za + rodinu Berčíkovu a Tomanovu, ochranu pro celou * rodinu a za duše v očistci
11. března: Pondělí	17.00 SE	Za * a + farníky
12. března: Úterý		

13. března: Středa		
14. března: Čtvrtek	16.00 HL	Za papeže Františka, biskupy, kněze, jáhny, řeholníky, zasvěcené osoby a laiky - ochranu pro všechny, kdo budují Boží království po celém světě
15. března: Pátek	17.30 DL	Za + Annu a Josefa Slovákovy, dceru Annu a Slávku, syna Václava, zetě Jiřího, ochranu pro * rodinu
16. března: Sobota	17.30 HL	Za + Františka Brostíka, jeho otce, Vladislava Bílu a za celou * a + rodinu
17. března: Neděle 2. neděle postní	9.00 HL	Za + Marcelu Žáčkovu, Annu a Lubomíra Směnské, za duše v očistci, pomoc a ochranu pro * rodinu
	10.30 DL	Za + manžele Havránkovy, dceru Věru, jejího manžela Milana, za + Miloslava Žáka a požehnání pro celou rodinu Juráňovu
18. března: Pondělí	17.00 SE	Za + rodiny Šenovské, Bačovy, duše v očistci a ochranu pro * rodiny
19. března: Úterý Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie	16.00 HL	Za * a + farníky
	17.30 DL	Za muže naší farnosti
20. března: Středa		
21. března: Čtvrtek	16.00 HL	Za + Oldřicha Ambřůze, jeho sourozence, rodiče z obou stran a dar zdraví pro celou rodinu
22. března: Pátek	17.30 DL	Za + Aloise Žáčka, Jolanu Mičkovu, duše v očistci, ochranu Panny Marie a požehnání pro * rodiny
23. března: Sobota	17.30 HL	Na poděkování za lásku maminky u příležitosti jejich nedožítých 90 let s prosbou o požehnání a ochranu Panny Marie pro celou rodinu
24. března: Neděle 3. neděle postní	9.00 HL	Za + Boženu Kolářikovu (1. výročí), + rodiče a sourozence a za celou * rodinu
	10.30 DL	Na poděkování za dar života a zdraví s prosbou o požehnání pro celou rodinu
25. března: Pondělí Slavnost Zvěstování Páně	16.00 HL	Za všechny * i + dárce hmotných majetků a za všechny dobrodince
	17.30 DL	Za * a + farníky
26. března: Úterý	17.00 SE	Mše svatá a mariánské večeradlo (<i>P. Jaroslav Strž</i>)
27. března: Středa		
28. března: Čtvrtek	16.00 HL	Na úmysl dárce
29. března: Pátek	17.30 DL	Za všechny, kdo budou letos maturovat

30. března: Sobota	17.30 HL	Za + Josefa Dočkala, rodiče s prosbou o dar zdraví a požehnání pro * rodinu
31. března: Neděle <i>4. neděle postní</i>	9.00 HL	Za + Miladu Švarcovu, manžela, rodiče Řezníčkovy, Švarcovy, za duše v očistci, dar zdraví a požehnání pro * rodiny
	10.30 DL	Za + Jaroslava Janušku, dvoje rodiče, celou + rodinu a požehnání pro * rodinu

Zprávy a informace

Společná křížová cesta farností Horní Lhota, Luhačovice, Pozlovice, Provodov, Slavičín na Komonec se uskuteční v **neděli 24. března 2019**. Odchod z Horní Lhoty v **13.30 hodin**. Setkání farností na Komonci v **15.00 hodin**.

Lásku bez kříže nenajdeš a kříž bez lásky neuneseš

Jan Pavel II.

Pobožnosti křížové cesty ve farním kostele v Újezdě, každá postní neděle, 13,30 hod

10.03. KC pro seniory

17.03. KC pro manžele

24.03. KC pro ženy a matky

31.03. KC pro prvokomunikanty a jejich rodiče

07.04. KC pro muže a otce

14.04. KC přírodou ve Vysokém Poli

SKUPINY ÚKLIDU

kostelů újezdské farnosti v březnu 2019

Dat. : Újezd : Drnovice : Slopné :

2.3.:	17.	9.	14.
9.3.:	18.	10.	15.
16.3.:	1.	11.	1.
23.3.:	3.	1.	2.
30.3.:	4.	2.	3.

OSMISMĚRKA

„Věci jsou tím cennější, čím více bolesti... (viz osmisměrka).“

Francis Bacon

P	L	E	R	O	I	B	I	S	R
Ě	A	P	Á	V	U	N	K	Á	O
N	K	P	E	L	I	K	Á	N	R
K	A	S	O	L	T	K	N	K	Ý
A	R	H	Ý	U	U	S	Ě	Í	S
V	T	H	K	K	Š	L	L	L	K
A	S	A	A	I	O	E	S	H	E
T	N	Č	V	K	T	R	K	E	Č
O	K	I	O	A	J	Í	A	T	Ý
A	K	S	D	R	O	Z	D	S	S

DATEL, DROZD, HOLUB, HÝL, IBIS, KÁNĚ, KIVI, KUKAČKA,
OREL, PAPOUŠEK, PÁV, PELIKÁN, PĚNKAVA, RORÝS, SOKOL,
STEHLÍK, STRAKA, SÝČEK, SÝKORA, TUKAN

Správné řešení z únorového farního měsíčníku: „...společně.“

Mgr. Gabriela Pavelková

ŽIVOT FARNOSTÍ. Měsíčník farností. Vydává: Římskokatolická farnost v Újezdě pro vnitřní potřebu farníků z Újezda a Horní Lhoty. Členové redakční rady: Ing. Jarmila Váňová a Mgr. Gabriela Pavelková. Adresa: Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val Klobouk č. 5, telefon: farnost Újezd: 731619849; farář Újezd 603154041; farnost Horní Lhota: 605206320; farář Horní Lhota: 604442038; mail: rkf.ujezd@volny.cz; fahornilhota@ado.cz Stránky: www.farnostujezd.cz; a www.farnosthornilhota.cz. Příspěvky (v rukopise nebo e-mailem) doručte do dvacátého dne předcházejícího měsíce.